

det ville jo også være rart, hvis myndighederne kunne fortælle landmændene, hvad det er for nogle vandløb, der er udlagt til at skulle kantes med bræmmer, og det ville også være rart, hvis de kunne få at vide, hvornår de forskellige søer og vandløb ville blive opklassificeret og hvorfor. Men det halter det altså overordentlig meget med.

Til hr. Christian H. Hansen: Vi er enige i de to beslutningsforslags intentioner, men hr. Christian H. Hansen burde vide – det gør vi i hvert fald som et ansvarligt parlamentarisk parti – at det er problematisk at lovgive med tilbagevirkende kraft, og man kan også, når retfærdigheden skal ske fyldest, i hvert fald sætte spørgsmålstegn ved, om 3.700 kr. pr. hektar er det rigtige beløb. Burde man ikke snarere sammenligne med den kompensation, der gives for brakarealer, nemlig 2.200 kr. pr. hektar?

Men det skal slet ikke skille os ad. Det er kun et spørgsmål om at gøre tingene på en realistisk og retfærdig måde, for det, der er væsentligt for landbruget i denne sag, er i og for sig ikke kroner og øre. Jeg har snakket med mange landmænd om det spørgsmål, og det, der er afgørende, er, om retfærdigheden sker fyldest, og om ejendomsretsbegrebet i henhold til grundloven stadig tages højtideligt i dette land. Det er det, det drejer sig om, og det er vi helt med på. De andre ting er noget teknisk, som vi kan diskutere.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):
Fru Gitte Seeberg som ordfører.

Gitte Seeberg (KF):

Da den konservative ordfører, fru Henriette Kjær, ikke har mulighed for at være til stede her i Folketingssalen i dag, skal jeg på hendes vegne redegøre for Det Konservative Folkepartis standpunkt til de to beslutningsforslag:

Det Konservative Folkeparti spillede en aktiv rolle, da vandløbsloven i sin tid blev til. Hårdt presset af en ivrig opposition, der krævede 6 meter brede bræmmer, lykkedes det den konservative miljøminister at lande på de 2 meter, som vi kender i dag.

Det var vores opfattelse dengang – og det er det stadig – at man via EU's braklægningsordning burde have tildelt landmanden det tilskud, der normalt udløses ved braklægning. Bræmmerne ligger jo brak, og det undrer os derfor, at EU ikke ville medtage bræmmerne i braklægningsordningen.

Det var altså et konservativt ønske, at landmændene og lodsejerne skulle have økonomisk kompensation for at lægge deres jord brak og undlade dyrkning. Men siden vandløbsloven er der jo løbet meget vand i åen. Vi har bl.a. fået Vandmiljøplan II, hvori der kræves et vist areal udlagt som våde enge, men det har vist sig, at det beløb, man vil kompensere landmændene med, ikke rækker. Det kan simpelt hen ikke betale sig at lave projekter med våde enge.

I Det Konservative Folkeparti ønsker vi, at man ser samlet på både bræmmerne og de våde enge, for det er fuldstændig rigtigt, som forslagsstillerne skriver i deres beslutningsforslag, at velviljen fra landmændenes side bliver betydelig større, hvis man giver dem en fair behandling. Sådan er det ikke lige formuleret, men det er vist det, der ligger i det, og vi synes derfor, det er rimeligt, at Folketinget gennemgår de forhold, man har givet lodsejerne, og finder frem til en ordning, som alle kan leve med.

Med hensyn til B 126, der går ud på, at amterne og kommunerne skal behandle de enkelte lodsejere ens, er vi helt enige. Det er et stort problem, at udpegningen og sagsbehandlingen er så forskellig, som den er. Det er med til at skabe usikkerhed om projektet og stiller lodsejerne ringe rent retssikkerhedsmæssigt. Ikke bare i disse sager om vandløb oplever vi en mangeartet sagsbehandling fra amt til amt, også når det gælder liste 5-virksomhederne, administrerer amterne den samme lov helt forskelligt. Det er virkelig problematisk, at ens skæbne er bestemt af, hvilket amt eller hvilken kommune man nu tilfældigvis bor i.

Vi støtter derfor fuldt ud, at ministeren skal sende en vejledning ud om, hvordan man udvælger, vurderer og måler de vandløb, der kan være tale om. Det vil styrke retsstillingen væsentligt og skabe mere respekt om loven, og samtidig tror vi, det vil nedbringe antallet af klager, som miljømyndighederne på flere niveauer i dag bruger megen tid på, ligesom landmanden selvfølgelig også skal bruge tid og ressourcer på en sådan sag.

Vi ser derfor frem til en konstruktiv sagsbehandling og kan, som det fremgår, støtte begge forslag.

Anni Svanholt (SF):

SF stemte i sin tid for ændringen af vandløbsloven i 1991 og er fortsat af den opfattelse, at det var i orden, at ændringen ikke skulle medføre erstatning, og Højesterets dom af 21. sep-